

Kongen, der gerne ville være skuespiller

Et eventyr i H.C. Andersen's ånd om at være et godt menneske af Henrik Frederiksen, ©ElephantTribe.org

Langt borte herfra, i et land hvor svalerne flyver hen, når vi har vinter, boede der engang en konge. Han havde alt, hvad et menneskehjerte kunne begære: Hans slot var bygget af det hvideste marmor, hans haver var fyldt med springvand og sjældne roser, og når han red gennem gaderne, bøjede folket sig i støvet. Men kongen kedede sig ganske frygteligt.

"At være konge er den kedeligste dont i verden," sukkede han, mens han sad på sin tronstol. "Man skal blot sidde ret op og ned, nikke til gamle ministre og lytte til klagesange. Nej, jeg ville ønske, jeg var skuespiller! Tænk at leve tusinde liv! At mærke blodet bruse som en tapper helt, at lide som en fattig hyrdedreng, og at elske så højt, at tilskuerne græder. Det er sandt liv!"

Og da han var konge og kunne gøre, som han ville, befalede han straks, at der skulle bygges et storslået teater midt i slottet. Det var af rød fløjls og tung silke, og scenen var oplyst af tusinde vokslys.

Nu spillede kongen komedie hver eneste aften. Han tog silkekapper på, lod sig sminke med hvidt pudder og tegnede sorte øjenbryn, så han så ganske olm og frygtelig ud. Når han spillede tragiske roller og slog ud med armene, faldt hofdamerne i svime, præcis som de havde fået besked på. Og ministrene klappede så hårdt, at deres hvide skindhandsker sprækkede, for man skal jo klappe af kongen, selv når han glemmer sine replikker.

Men inde i den lille garderobe bag scenen lå hans rigtige kongekrone på en pude af rød plys. Ved siden af den lå en teaterkrone af pap og guldpapir. "Jeg er meget lettere end dig," raslede papkronen stolt, "og jeg får lov at være med til alt det sjove. Dig er der ingen, der kigger på mere." Kongekronen af det rødeste guld svarede ikke et ord, thi ægte guld har sin egen tavse vægt, og den vidste, at dens tid nok skulle komme.

En aften var det den strengeste vinter udenfor. Sneen piskede mod slottets ruder, og vinden hylede i skorstenene som en flok sultne ulve. Inde på teateret var der lunt. Kongen stod på scenen og øvede sig på sit livs største rolle. Han spillede en fortvivlet mand, der havde mistet alt, og han vred sine hænder og græd kunstige tårer.

Pludselig hørte han en lille lyd fra den mørke tilskuerrække. Det var ikke hofmarskallen, der rømmede sig. Det var et lille, spinkelt barn. En fattig pige i alt for tynde klude, som var krøbet ind gennem en ulåst dør for at finde ly for snestormen. Hun sad og kiggede på kongen med store, alvorlige øjne.

"Hvorfor græder du?" spurgte den lille pige.

Kongen trådte frem til scenekanten, ganske stolt over at have rørt sit publikum. "Jeg spiller en ulykkelig mand, lille ven. Jeg lider nød og har hverken mad eller varme." Pigen kiggede på hans guldindfattede kappe og de tusinde brændende vokslys.

"Spiller du bare?" spurgte hun stille. "Ude i byen er stormen ægte. Min moder er syg, brødet er for dyrt, og kulden bider i fingrene. Hvorfor lader du som om du fryser herinde, når du kunne varme dem, der fryser derude?"

De ord ramte kongen lige i hjertet. Det var ikke et replikskifte fra noget skuespil, han kendte, men det snørede hans hals sammen, som intet drama nogensinde havde gjort. Han kiggede på sine hænder, der var fulde af teatersminke. Han kiggede på barnets kinder, der var blå af kulde, og på hendes tårer, som var ganske, ganske ægte.

Uden at sige et ord trådte kongen ned fra scenen. Han tog sin tunge silkekappe af og lagde den blidt om de rystende små skuldre. Så gik han ind i garderoben. Han kiggede på teaterkronen af papir og skubbede den til side. Med begge hænder løftede han den ægte kongekrone og satte den på sit hoved. Den trykkede lidt, for det gør ansvar, men for første gang mærkede han, at den sad præcis, hvor den skulle.

Den aften blev slottets store porte slået op. Teatrets tusinde vokslys blev båret ud i gården, hvor kongens mænd tændte mægtige bål. Der blev hentet brød og kød fra slottets kældre, og kongen stod selv i sneen, med kronen på hovedet, og sørgede for, at hver en fattig sjæl fik mad og varme.

Da natten blev til morgen, og stormen lagde sig, var kongen trættere end han nogensinde havde været, men hans hjerte var let og varmt.

Teatret inde i slottet blev siden lavet om til et sygehus for byens fattige, og papkronen røg i kakkelovnen, hvor den gav et lille pift og brændte op. Kongen spillede aldrig mere komedie på brædderne, for han havde endelig lært, at den sværeste og smukkeste rolle i hele verden, det er at være et godt menneske.